Nagy a választék városunkban a nagy és a még nagyobb áruházak között, ennél már csak a közepesekből és a kicsikből van több. Az ember fia mit tehet, besodródik olykor egyikbe-másikba, áldozunk a vásárlás oltárán, kell a száraz zsemle, meg az újracsomagolt sajt is odahaza. Mintha furcsa panoptikumban járnánk, bevásárlókocsinkkal csak úgy suhanunk a hasznos és még hasznosabb holmik között. Ám ez a relatív magány nem tart sokáig, mert hiszi, nem hiszi az olvasó, itt bizony hús-vér emberek is dolgoznak!

Képünk illusztráció!

Több dolgozóval is összefuthat a vásárló, lám az elidegenedéstől így kívánnak megóvni bennünket. Az első az árufeltöltő, aki onnan ismerszik, hogy hatalmas kupac kartondobozzal zárja le azt a sort, ahová éppen a kuncsaft igyekszik. Minimum öt métert lezár a gondolák között és bizonyára a munkaköri leírásában szerepel, hogy ne törődjön semmivel, főleg a vevőkkel ne. Így aztán sem, átugrani, sem kikerülni nem lehet, rátekintve pedig megszólítani sem nagyon érdemes.

A második a pékség friss áruit rakja a tárolókba. Felvételénél fontos szempont lehetett, hogy eleve unott arccal rendelkezzen, és a jelbeszéden kívül semmiféle kommunikációt ne értsen. Így arra sem fog reagálni, ha valaki megkérdezi, hogy miért rakja a többi péksütemény közé azokat, amelyeket az imént leejtett az áruház koszos kövére.

Aztán vannak még húsos pultoknál is. Életvidám társaság, itt vigyázni kell, mert a szakik éles késekkel dolgoznak. A legnagyobb trükkjük az, hogy a húsdarálót minden szögből képesek takarni. Így csak otthon nézünk nagyokat, amikor a zsíros mócsingot kicsomagoljuk, bár mi egy szép szelet combbal láttuk még arrafelé ballagni a hentest. Talán nem kellett volna rábólintani a – „lehet fél kilóval több?” – kérdésre.
Ha félreugrottunk a takarítógépet pajzán mosollyal vezető kislány elől, már csak a pénztár van vissza.

Ismerjük a helyzetet, tonnákat kell egy-egy műszakban megemelniük, alulfizetettek és a felelősségük meglehetősen nagy. Ennek köszönhetően az árut csuklóból három centivel teszik arrébb (Ezért a pénzért?) Nekünk kell a plexi kis pult mögé benyúlva a fél karunkat azzal lehorzsolva elvenni azokat. A „Segíthetek

- Klári?” jelvény gőgösen vigyorog a köpenyükön, már akin éppen nem a filctollal felmaszatolt „Diák” cetli lobog.
Egy ilyen pénztárnál kért meg a vonalkódok ura, hogy legyek már szíves magam után beláncolni a sort, mert már piszokul ki van, és le is telik a műszakja. Három másodperccel később szólalt meg a sztentori hang egy fehérköpenyes huszonéves félistentől, aki kétcentis tűzpiros hajával és vélhetően a személyiségfejlesztő tréningről frissen beszerzett arroganciával úgy leteremtette a pénztárost, hogy az szegény jó, hogy ült, mert különben fenékreesett volna a nála jó húsz évvel fiatalabb főnök mondataitól. Több sorból is felnéztek az emberek, hogy megtudják: - eztán „Segíthetek?- Klári” nem önállóskodhat a lánccal. Majd ő, a főnök beláncol, aztán az lesz a hivatalos fájront. Nem a vevő láncol, hanem ő, punktum! Persze ez nem ilyen finoman hangzott el, nem véletlen figyelt fel erre néhány tíz ember a sorokban. A pénztáros leforrázva motyogott valamit, talán nekünk, talán magának, vagy a kis vörösnek, mindenesetre arcán egy újabb ránc bukkant elő, csak bízni lehetett abban, hogy ez csak mára szól.
Mire fizettünk, a piros tűzmanó, már máshol osztotta az észt, elvégre jó, ha tudják a vásárlók, itt rendnek kell lenni. Ja, és mindegy milyen áron, elvégre itt minden gazdaságos, a jó modor is.